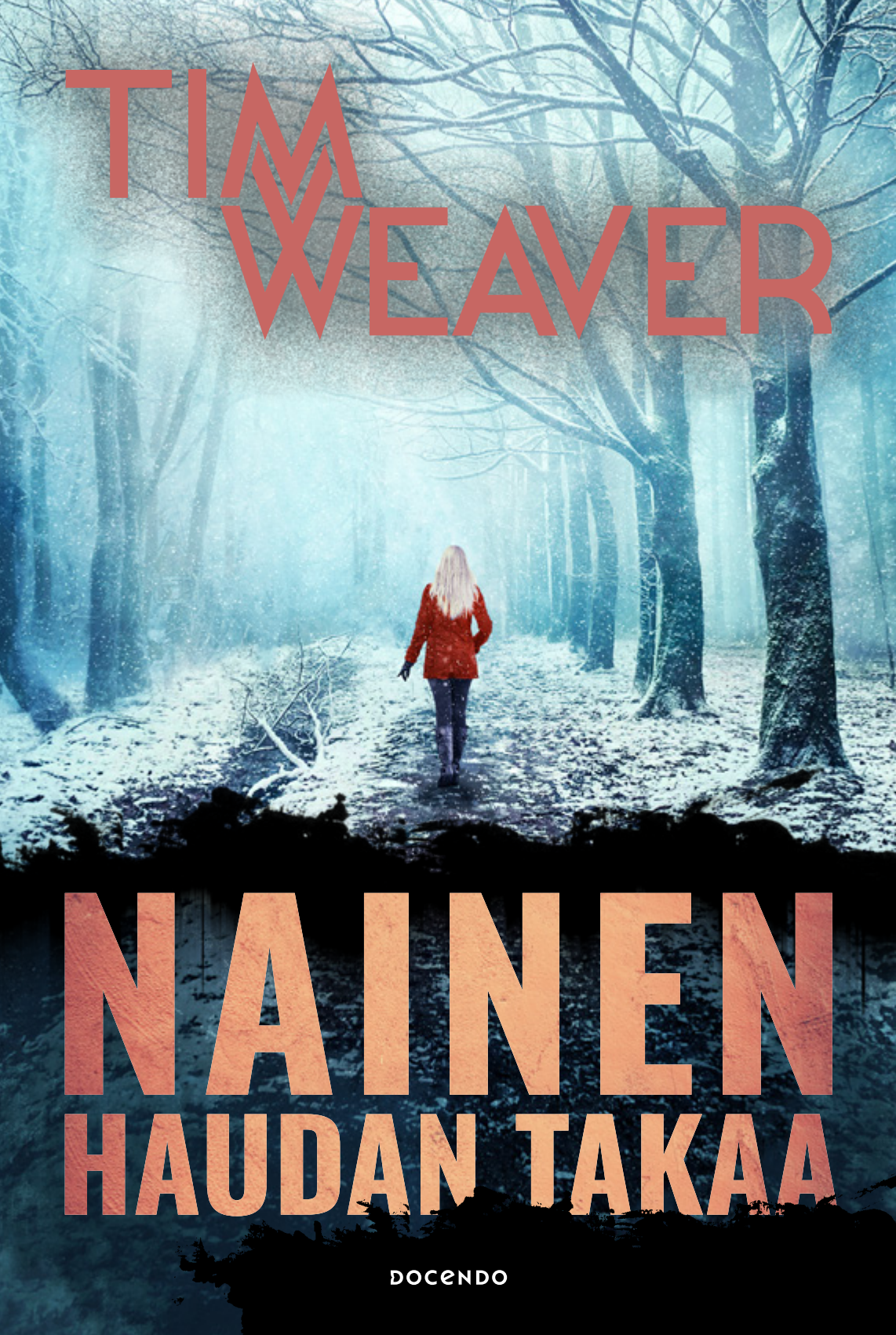


A woman with long blonde hair, wearing a red coat and dark pants, is walking away from the viewer down a path in a misty, blue-toned forest. The path is covered in fallen leaves and some snow. Tall, bare trees line the path, their branches reaching up into the fog. The overall atmosphere is mysterious and somber.

**TIM
WEAVER**

**NAINEN
HAUDAN TAKAA**

DOCENDO

NAINEN
HAUDAN TAKAA

**TIM
WEAVER**

**NAINEN
HAUDAN TAKAA**

Englannin kielestä suomentanut Maikki Soro

DOCENDO



Ensimmäinen painos

Englanninkielinen alkuperäisteos

Tim Weaver: *You Were Gone*

© Tim Weaver, 2019

All rights reserved.

Suomenkielinen laitos

© Docendo, 2026

Docendo on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä

Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

www.docendo.fi

Suomennos: Maikki Soro

Kansi: Justine Florio / Taittopalvelu Yliveto Oy

Ulkoasu ja taitto: Taittopalvelu Yliveto Oy

ISBN 978-952-850-895-3

Painettu EU:ssa

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut:

tuotevastuu@docendo.fi

Omistettu Sharlélle

ENSIMMÄINEN PÄIVÄ

Kun muodollisuudet oli hoidettu, minun annettiin katsoa valvontakuvat, joissa nainen saapui poliisiasemalle. Hänellä oli vihreä sadetakki ja jalassa tummat avokkaat. Hän näytti pieneltä, lähes lysähtäneeltä, aivan kuin hänellä olisi kumara selkä tai hän kärsisi kivuista. Videon laatu oli heikko ja kuvanopeus niin alhainen, että naisen liikkeet näyttivät oudon nykiviltä poliisiaseman hiljaisessa aulassa.

Hän pysähtyi pääovelle ja piteli sitä hetken raollaan, ja auringonvalo läikehti aulan kivilattialle ja näytti valkaisevan toisen puolen hänen kasvoistaan. Filmin haalistuneet värit heikensivät kuvan laatua entisestään: mustat kohdat näyttivät harmailta ja kaikki muut hailakan pastellinsävyisiltä. Kasvojen piirteitä oli vaikea erottaa senkin jälkeen, kun nainen antoi oven läimähtää kiinni takanaan. Silmät olivat vain tummat läiskät, ja vaaleat hiukset näyttivät harmailta. Tiesin, että hänellä oli jonkin verran kesakoita poskilla ja nenän päällä, mutta ne jäivät täysin näkymättömiin, samoin kuin silmien siniset ja vihreät värisävyt. Näissä poliisiaseman kuvissa hän oli kuin kuka tahansa satunnainen vierailija.

Pelkkä muukalainen.

Oven mentyä kiinni nainen suuntasi aulan poikki asiointitiskille. Videon alareunasta näki, että kello oli vähän vaille kahdeksan aamulla. Tiskin takana seisova päivystäjä jutteli juuri alle parikymppisen pojan kanssa, jolla oli silmä mustana ja poski veressä. Nainen jonotti vuoroaan kärsivällisesti, kunnes päivystäjä pyysi, että hän istuisi odottamaan. Hän totteli vastahakoisesti ja pää painuksissa, ja näytti kuin hän jaksaisi vaivoin laahustaa tuoleille saakka.

Kului kymmenen minuuttia. Nainen istui kumarassa ja kädet ristissä sylissään, ja kamerakulma esti näkemästä hänen kasvojaan, mutta lopulta nuorukaisen asia selvisi, päivystäjä käski tämän mennä istumaan ja viittoi naisen takaisin tiskille. Sama naispuolinen päivystäjä oli paikalla silloinkin, kun tulin asemalle myöhemmin samana päivänä: hänellä oli lyhyet mustat, hiukan harmaantuneet hiukset ja vasemmassa poskipäässä arpi, mutta tallenteelta näitäkään yksityiskohtia ei erottanut.

Videolla nainen tuli tiskille.

Päivystäjä kumartui sen verran, että hänen kasvonsa olivat samalla tasolla kuin naisenkin, ja vaikka tallenne eteni hitaasti eikä näyttänyt huulten liikkeitä yhtenäisesti, siitä voi päätellä, mitä hän kysyi naiselta.

"Oletko kunnossa?"

Nainen ei sanonut mitään vaan alkoi etsiä jotakin takkinsa taskusta. Hänen liikkeensä olivat aluksi hitaat mutta sitten vähitellen hätäisemmät, koska hän ei löytänytään etsimäänsä. Hän tarkisti toisenkin taskun ja sitten kolmannen, ja sieltä lopulta löytyi kaivattu paperi.

Vasta avatessaan sitä hän vastasi vihdoinkin päivystäjälle.

"Hei."

Seuraavia sanoja en ymmärtänyt, koska naisen suunliikkeitä oli jokseenkin mahdoton seurata kuvanopeuden vuoksi, mutta sitten hän kääntyi hieman, ja koska kamera oli seinällä noin puoli metriä hänen yläpuolellaan, näin hänestä enemmän ja huomasin, että paperilla oli vain yksi rivi kirjoitusta. Led-lamppujen kalpeassa valossa naisen hiukset näyttivät selvästi vaaleilta, eivät harmailta, ja ne oli sidottu poninhännälle. Siitä huolimatta ne näyttivät kampaamattomilta ja hapsottivat joka puolelle, kasvoille ja kauluksen päälle, ja jopa nykivästi etenevältä valvontavideolta näki helposti, että hän oli kiihtynyt.

Lopulta hän katsoi päivystäjää, nosti paperiaan ja alkoi selittää. Huomasin, että nuorukainen nosti katseensa kännykästään, kuin naisen sanat olisivat havahduttaneet hänet. Jälkeenpäin sain tietää, että nainen oli itkenyt ja päivystäjän oli ollut vaikea saada selvää hänen sanoistaan

ja asiastaan. Näin, että päivystäjä kumartui lähemmäksi, nosti kättään ja rauhoitteli naista. Tämä vaiken, huojui vähän paikallaan hartiat kohoillen ja osoitti jälleen paperiaan.

Tällä kertaa huulten liikkeistä näki selvästi, mitä hän sanoi.

”Etsikää tämä mies.”

2

Puhelu tuli 28. joulukuuta.

Olin viettämässä joulua tyttäreni Annabelin luona, hänen talossaan Etelä-Devonissa. Annabel oli 29-vuotias ja asui järvimaisemissa Buckfastleigh'n laidalla kolmetoistavuotiaan siskonsa Olivian kanssa. Olin tuntenut molemmat vasta viitisen vuotta – sitä aiemmin en edes tiennyt olevani isä. Olivia ei ollut biologinen tyttäreni, mutta hänen vanhempansa olivat kuolleet, joten tuin yhtä lailla häntäkin. Liv ei enää uskonut, että vanha valkopartainen ukko toi lahjat säkissään savupiipun kautta, mutta hän oli silti vielä lapsi, ja joulunvietto oli aina haus Kempaa lasten kanssa. Annoimme toisillemme lahjoja, katsoimme vanhoja elokuvia ja pelasimme vielä vanhempia lautapelejä, söimme ja joimme ja juoksimme Annabelin koiran perässä Dartmoorin jäisellä nummella, ja kun istahdimme iltaisin yhdessä sohvalle, huomasin, miten vähän kaipasin takaisin Lontooseen. Se oli paikka, jossa asuin ja työskentelin – mutta siellä oli myös kotini, joka oli tyhjä silloinkin, kun olin paikalla. Se oli tuntunut tyhjältä joka päivä viimeiset kahdeksan vuotta, vaimoni Derrynin kuolemasta lähtien.

Sinä päivänä, kun minulle soitettiin, heräsin aikaisin aamulla ja lähdin juoksulenkille. Suuntasin Annabelin talolta länteen päin pitkin kapeita kujia, jotka nousivat loivasti nummen suuntaan. Ilma oli kylmä, puut olivat lehdettömiä ja pensasaidat talven harventamia, ja maalaisteille oli kertynyt jäätä ohuiksi liuskoiksi, kuin lasilevyiksi. Kuuden kilometrin päässä oli tekojärvi, jonka yli pääsi siltaa pitkin. Lähellä oli lehmiiä laitumella rautalanka-aidan takana, kauempana näkyi isäntä koiransa

kanssa, ja varhaisaamun valo välkkyi toisaalla traktorin ikkunoissa. Jatkoin vielä vähän matkaa eteenpäin, kunnes tulin harjanteen laella kulkevalle pikkutielle. Sieltä oli hieno näköala laaksoon, jonka vihreät ja ruskeat niityt ja pellot yhdistyivät kaikki kauniiksi tilkkutäkiksi. Pysähdyin hengästyneenä ihailemaan näkymää.

Puhelimeni soi juuri silloin.

Olin kiinnittänyt kännykän käsivarteen, koska se tallensi reittini, ja kesti hetken, ennen kuin sain sen irrotettua kuulokkeista ja otettua sen suojapussista. Lopulta näin, että puhelu tuli Lontoon keskustan numerosta, ja arvelin soittajan olevan joku, joka tarvitsi apuani. Joku, jonka läheinen oli kadonnut. Harkitsin sekunnin tai pari, että jättäisin vastaamatta ja pitäisin kiinni näistä vapaahetkistä, jotka sain viettää rauhassa tyttäreni kanssa. Tyttäreni, jonka olin tuntenut vain pienen osan elämästäni ja johon vieläkin vasta tutustuin. Mutta sitten ajattelin taas realistisesti. Työ oli ehdoton tukeni ja turvani. Derrynin kuoltua kadonneista oli tullut kuin pelastusköysi, ainoa keino, joka piti minut kiinni elämässä. Loman täytyi joka tapauksessa loppua ennemmin tai myöhemmin ja minun oli palattava Lontooseen, työhön, joka piti pääni pinnalla.

”David Raker”, vastasin.

”Huomenta, herra Raker. Täällä on rikosylikonstaapeli Catherine Field.”

Hämmennyin hetkeksi ja yritin muistella, olinko tavannut Fieldin joskus tai oliko nimi tuttu jostakin yhteydestä.

”Mitä asia koskee?” kysyin.

”No, tämä on vähän erikoinen juttu”, Field sanoi ja piti tauon. ”Tänne Charing Crossin poliisiasemalle tuli tänä aamuna eräs nainen. Hän vaikuttaa melko sekavalta.” Jälleen paussi. ”Tai suoraan sanoen en tiedä, onko hän sekava vai ei.”

”Ahaa”, sanoin ihmeissäni.

”Hänellä ei ole mitään mukanaan, ei puhelinta eikä henkilöllisyystodistusta. Hän toi tullessaan vain paperilapun. Ja siinä on teidän nimenne.”

Katselin maisemaa, ja minua alkoi vähitellen viluttaa hien jäähdyessä ihollani. Kotisivuillani oli pelkät perustiedot, lähinnä vain lyhyt kuvaus työstäni ja yhteydenottolomake, mutta yhteystiedoista löytyi sähköpostiosoitteeni ja puhelinnumeroni.

”Todennäköisesti hän löysi minut netistä”, arvelin.

”Ehkä”, sanoi Field. Hän karaisi kurkkuaan ja yhteys heikkeni hieman.

”Haluaako hän siis apuani?” minä kysyin.

”En oikein tiedä, mitä hän haluaa.”

”Miten niin?”

”Hän sanoo tuntevansa teidät.”

”Tuntevansa minut? Mistä?”

Field rykäisi jälleen. ”Hän väittää olevansa vaimonne.”

Rypistin otsaani. ”Minun *vaimoni*?”

”Niin hän väittää.”

”Se on mahdotonta”, sanoin. ”Vaimoni kuoli kahdeksan vuotta sitten.”

”Vuonna 2009”, totesi Field. ”Tiedän, luin sen juuri netistä.”

Odotin, että hän selittäisi tämän jälkeen, että kyseessä oli todella mauton pila minun kustannuksellani. Mutta hän ei sanonut niin. Hän sanoi jotakin paljon pahempaa.

”Tämä nainen väittää, että hänen nimensä on Derryn Raker.”

”Mikä?”

”Derryn Alexandra Raker.”

”No, ei”, sanoin. ”Ei voi pitää paikkaansa. Se on valetta.”

”Hän tuntuu olevan hyvin varma siitä.”

”Hän ei ole Derryn. Derryn on kuollut.”

”No, hänellä oli sanottavaa siitäkin”, Field vastasi tyynesti, enkä osannut tulkita hänen äänensävyään. ”Hän sanoi olevansa todella pahoillaan siitä, mitä olette joutunut kärsimään hänen takiaan – mutta nyt hän haluaa selittää kaiken.”

3

Ehdin takaisin Lontooseen vasta puoli viiden jälkeen iltapäivällä, ja siinä vaiheessa kun tulin Charing Crossin poliisiasemalle, oli pimeää ja kadut olivat jäisiä. Noustessani portaita olin kuin turtunut – epävarma, hämmentynyt ja vihainen. Puhelun jälkeen sisälläni oli ollut ontto, pelokas tunne, ja olin koko neljän tunnin ajomatkan ajan yrittänyt vakuuttaa itselleni, ettei pelkoon ollut syytä.

Tämä nainen ei ollut Derryn.

Olin haudannut vaimoni kahdeksan vuotta sitten. Olin ollut hänen kanssaan sairaalassa, kun lääkäri kertoi, että hänellä oli rintasyöpä. Istuin hänen vieressään sytostaattihoitojen aikana. Istuin vieressä ja pidin häntä kädestä ensimmäisellä ja toisella kerralla, ja silloin kolmannella kerralla, kun hän sanoi, ettei hän halunnut enää hoitoja, koska ne eivät tehonneet ja koska hän oli loputtoman väsynyt kaikkiin lääkkeisiinsä ja huonoon oloonsa ja sairaalakäynteihinsä. Hän istui vieressäni sängynlaidalla, kun olimme kotona, ja minä itkin, ja hän itki myös. Hän oli se, joka lähetti minut tälle tielle, etsimään kadonneita – joka istui tuolissa terassillamme ja vakuutti, että tämä työ sopisi minulle täydellisesti. Hän oli se, joka kannettiin kotoamme paareilla sinä aamuna, kun enää toinen meistä heräsi.

Tämä nainen ei ollut Derryn.

Tiesin sen, mutta kävellessäni poliisiaseman kivilattian poikki päivystäjän tiskille huomasin toivovani kaikesta huolimatta, että hän olisi. Että Derrynin kuolemasta oli sittenkin jostain syystä valehdeltu minulle, ja että olin elänyt väärässä luulossa viimeiset kahdeksan vuotta. En ollut

koskaan rakastanut ketään naista niin kuin Derryniä, ja naiset, jotka olin tavannut hänen kuoltuaan ja joita olin yrittänyt rakastaa yhtä paljon, olivat lopulta lähteneet juuri siitä syystä. Entä jos nainen olikin hän? Tarkoittiko se, että olin itse sairas? Harhainen?

”Niin?”

Päivystäjä katsoi minua kysyvästi.

”Nimeni on David Raker.”

Nainen tunnisti nimen heti ja pyysi, että istun odottamaan. Parin minuutin kuluttua asiointitiskin vieressä olevasta ovesta ilmestyi rikosylikonstaapeli Catherine Field, joka viittoi minut luokseen. Noustessani tuolista huomasin, että jalkani tuntuivat huterilta ja sydämeni jyskytti rajusti. Kättelin Fieldiä. Hän oli noin kolmekymppinen nainen, jolla oli edestä lyhyiksi leikatut, olkapäille ulottuvat hiekanväriset hiukset ja harmaat silmät – saman sävyiset kuin hänen housupukunsa, jonka takki oli napitettu kiinni.

Hän opasti minut pitkään käytävään, jonka varrelta kuului puhelimien pirinää ja keskustelun ääniä. Näin yhden ikkunan takana avokonttorin ja siellä valkotalun, jolle oli kirjoitettu sinisellä ja vihreällä tussilla, sekä Lontoon keskustan kartan, johon oli kiinnitetty kuvia ja tarra-lappuja.

Käytävän päässä menimme sisään toisesta sähkölukolla varustetusta ovesta, ja pitäessään sitä auki Field sanoi: ”Kiitos, että tulit näin nopeasti. Tiedän, että tämä on...”

Lause jäi kesken.

Olin vakuuttanut hänelle puhelimessa, ettei nainen voinut olla vaimoni. Olin kertonut hänelle samat asiat kuin itsellenikin – paitsi sitä en kertonut, että toivoin naisen olevan Derryn, enkä varsinkaan sitä, että se tuntui minusta välillä jopa mahdolliselta. Suljin silmäni hetkeksi ja yritin rauhoittua. Minun täytyi hillitä itseni. Kun tapaisin tämän naisen, minun oli pidettävä tunteet kurissa saadakseni selville, miksi hän esiintyi vaimonani.

Field pysähtyi seuraavan avokonttorin eteen. Se oli muuten täysin samanlainen kuin edellinenkin, mutta tämän yhteydessä oli kuulustelu-huone. Yhdessä nurkassa oli kirjoituspöydällä pieni muovikuusi, jonka oksilla kiemurteli joulunauhaa, ja arkistokaappien oviin ja valkotalun kulmaan oli ripustettu pari joulupalloa. Taimmaisena oli kuulustelu-huone, jonka ovi oli jätetty raolleen.

Konttorin siviilipukuiset rikostutkijat katsoivat minua uteliaasti, jotkut puhuessaan puhelimesta, jotkut tietokoneensa äärestä. Lämmityslaite hurisi seinällä yläpuolellani, ja tunsin sen puhaltaman ilmavirran kasvoillani. Lämpö alkoi vähitellen turruttaa minua, ja tuntui kuin silmiäni taakse kertyisi sumua, joka teki oloni huteraksi ja hiukan levottomaksi. Levottomuus ei kuitenkaan johtunut lämmöstä, eikä se johtunut tuijotavista poliiseistakaan – vaan kuulusteluhuoneessa istuvasta naisesta.

Ovenraosta näkyi juuri ja juuri hänen selkensä ja osa hiuksista. Hänen jalkansa olivat pöydän suojissa, ja kasvot jäivät valtaosin oven taakse piiloon, mutta näin, että hänen vaatteensa – punainen villapaita ja vaaleanharmaat collegehousut – olivat liian väljät. Oletin, että hän oli tullut asemalle toisissa vaatteissa, jotka oli pussitettu todisteiksi, ja hänellä oli nyt poliisin antamat vaihtovaatteet. Koska hänellä ei ollut henkilöllisyystodistusta eikä tietoa osoitteestaan ja hän oli ollut tullessaan kiihtyneessä tilassa, Field oli varmasti suhtautunut häneen kuin rikoksen uhuriin, joka oli mahdollisesti siepattu tai jota oli pidetty jossakin vasten tahtoaan – Field oli epäilemättä ottanut kaikki vaihtoehdot huomioon. Siksi naisen vaatteet, iho ja kynnet olivat kaikki todisteita. Hänet oli myös tutkittu raiskauksen tai muun seksuaalisen väkivallan varalta, jos hänessä oli merkkejä sellaisesta. Poliisi oli syöttänyt hänen antamansa nimen tietokantaan selvittääkseen hänen mahdollisen osallisuutensa rikoksiin ja yhteytensä toisiin ihmisiin. Olin todennäköisesti ainoa, jonka he olivat löytäneet. Derryn ei ollut koskaan saanut edes ylinopeussakkoa, mutta minusta riitti merkintöjä: minut oli pidätetty ja minua oli kuulusteltu tutkimistani tapauksista ja etsimistäni ihmisistä.

Jos Field oli toivonut löytävänsä heti kättelyssä johtolangan, sellainen oli löytynyt. Hänen ilmeensä riitti vahvistamaan tämän: tietoni olivat herättäneet hänen epäilyksensä, enkä ollut täällä pelkästään avustamassa.

Olin mahdollinen epäilty.

4

Katsoin Fieldiä ja sanoin: ”Vaimoni on kuollut.”

En tiennyt, yritinkö vakuuttaa hänet vai itseni.

Field vilkaisi minua. ”Hän kuoli syöpään, eikö niin?”

”Niin.”

”Rintasyöpään.”

”Niin.”

”Ja tämä oli vuonna 2009?”

Nyökkäsin.

”Aivan”, sanoi Field. ”Löysin nämä tosiaan netistä.”

Hän oli voinut löytää ne jostain tietokannastakin, mutta luultavammin netistä. En ollut koskaan kaivannut julkisuutta enkä antanut ainuttakaan haastattelua, mutta se ei ollut estänyt toimittajia leiriytymästä oveni eteen niiden tapausteni jälkeen, jotka olivat herättäneet eniten hälyä. Ja nyt heidän juttunsa olivat kaikkien luettavissa verkossa: ne olivat kuin meripihkaan jähmettyneitä hyönteisiä, joita oli mahdoton enää poistaa tai tuhota.

Katsoimme toisiamme hetken aikaa.

”Etkö usko minua?” kysyin.

”Missä asiassa?”

”Etkö usko, että vaimoni on kuollut?”

”Se tuntuu olevan yleistä tietoa”, sanoi Field.

Yritin nähdä hänen ilmeestään, mitä huomautus tarkoitti.

”Luuletko, että olen keksinyt koko jutun?”

”En”, hän sanoi. ”En tarkoittanut sitä.”

”Siltä se kuulosti.”

”Ei kannata kuvitella pahinta.”

”En kuvittele mitään”, sanoin. ”Tiedän, mitä ajattelet, ja ymmärrän syynkin. Sinun pitää työsi puolesta ottaa sekin vaihtoehto huomioon. Mutta katselin kaksi ja puoli vuotta, kun vaimoni teki hidasta kuolemaa, enkä ole kuvitellut enkä keksinyt sitä. Istuin hänen luonaan sairaalassa ja nukuin yöt hänen vieressään, ja kun hän lopulta sanoi, ettei hän jaksakaan enää, ja menehtyi pian sen jälkeen, minä menetin kaiken. Meneitin *kaiken*.” Katsoin taas Fieldiä, karaisin kurkkuani ja yritin hillitä liikutukseni. ”En tiedä, kuka se nainen on tai mitkä hänen motiivinsa ovat – mutta tiedän varmuudella, ettei hän ole Derryn.”

Oli vaikea tietää, oliko tästä mitään hyötyä, koska Field vain nyökkäsi taas, katsoi kuulusteluhuonetta ja sanoi: ”Kun kerroin hänelle, mitä sanoit tänään puhelimessa – että sinun mielestäsi hän valehtelee – hän arveli, että olet sekavassa tilassa.”

”En ole sekavassa tilassa.”

”Hän sanoi myös olleensa itse kadoksissa.”

Katsoin Fieldiä kummissani.

”Kadoksissa? Mistä hän on kadonnut?”

”Sitä hän ei sanonut, mutta senkin takia meidän täytyi puuttua asiaan. Hän kertoi olevansa vaimosi ja mainitsi kadonneensa kahdeksan vuotta sitten, mutta hän ei kuulemma aio sanoa enempää ennen kuin on tavannut sinut.” Field oli ottanut lehtiönsä esiin ja etsi kynää taskustaan. ”Hän haluaa puhua vain sinun kanssasi.”

Vaikenimme molemmat hetkeksi, ja tauon täyttivät puhelimien pirinä ja keskustelun äänet. Lopulta Field sanoi: ”Sinullahan on tytär.”

”Niin, Annabel.”

”Mutta Derryn ei ilmeisesti ollut hänen äitinsä?”

Field silmäili minua uteliaasti. Hän halusi selvästikin tietää, olinko pettänyt vaimoani.

”Ei”, vastasin. ”Annabelin äiti kertoi vasta viisi vuotta sitten, että minulla on tytär. Seurustelimme vuoden verran seitsemäntoista vanhoina

ja erosimme sovussa, kun lähdin opiskelemaan. Hän oli silloin raskaana mutta päätti olla kertomatta siitä minulle. En tiennyt olevani isä, kunmenin naimisiin Derrynin kanssa, eikä Derryn ehtinyt tavata Annabelia.”

Field nyökkäsi. ”Hyvä tietää.”

Tähyilin taas kuulusteluhuoneeseen.

”Sinä et saa puhua hänen kanssaan.”

Katsoin Fieldiä tyrmistyneenä. ”Miksi en?”

”Hän toivoi sitä kyllä, muttemme voi suostua siihen. Ymmärrät varmasti, miksi. Meidän täytyy ensin selvittää, miksi hän tuli tänne, ja jos tapaat hänet ennen kuin meillä on kaikki tiedot, niin... Se hankaloittaa asiaa.” Field alleviivasi jälleen sitä, minkä jo tiesin.

Olin mahdollinen epäilty.

Hän viittasi minua tulemaan perässä ja vei minut viereiseen huoneeseen, jossa oli rivi monitoreita pöydällä. Näin jo ovelta, että kuulusteluhuoneen nainen oli yhdellä näytöistä, ja mennessäni katsomaan lähempää jalkani tuntuivat heikoilta ja sydämeni hakkasi niin kovaa, että sen ääni kaikui korvissani. Huoneessa ei ollut kuuma, mutta otsallani ja ylähuulen rajalla oli silti hikikarpaloita.

”Istu siihen ja laita kuulokkeet päähäsi”, sanoi Field.

Kumarruin lähelle monitoria nähdäkseni naisen kasvot paremmin, ja samalla kaikki äänet tuntuivat vaimenevan ympäriltäni. Asetuin istumaan ja huomasin, että Field katseli näytön sijaan minua. Juuri silloin nainen katsoi kuulusteluhuoneen ovelle, kääntyi osittain kameraan päin ja näin hänet ensimmäisen kerran kunnolla.

Ei! Mahdotonta.

”Mitä nyt?” kysyi Field.

Vilkaisin häntä ja katsoin taas näyttöä.

”Hän on...” Sanat takertuivat kurkkuuni.

”Hän on mitä?”

”Hän on aivan saman näköinen kuin Derryn.”

5

Katselin kuulustelua monitorilta kuulokkeet päässäni. Huoneeni ovi oli raollaan, ja virkapukuinen poliisi seisoj heti sen ulkopuolella, mutten juuri edes noteerannut hänen läsnäoloaan. En voinut keskittyä muuhun kuin ruudulla olevaan näkymään: Fieldiin ja häntä vastapäätä istuvaan naiseen.

Derryniin.

Suljin silmäni ja toistelin mielessäni, ettei nainen ollut Derryn, samalla kun Field selitti hänelle, ettei hän voisi tavata minua ennen kuin poliisi tiesi, mistä oli kysymys. ”David saa kyllä tiedon siitä, mitä sanot täällä”, Field vakuutti, ja avatessani silmät näin, että nainen rypisti otsaansa hämmentyneenä – tai kuin hän yrittäisi päätellä jotakin.

Hän silmäili huonetta tovin, ja sitten hänen katseensa osui kameraan. Se oli vain hieman häntä ylempänä, mutta oli ilmeistä, että hän havaitsi sen vasta nyt. Kuva oli näytölläni jonkin verran suurennettuna, joten hänen piirteensä näkyivät erittäin selvästi. Katsoessani häntä tuntui hetken aikaa, kuin olisimme samassa huoneessa, istuisimme toisiamme vastapäätä ja hengittäisimme samaa ilmaa.

”Näkeekö David minut?” hän kysyi Fieldiltä. Kiinnitin vasta nyt huomiota hänen ääneensä, toistin lausetta mielessäni ja yritin muistaa, olinko kuullut saman äänen joka päivä kuudentoista vuoden ajan – mutten voinut olla varma. Oli kulunut jo liikaa aikaa. Ja kun tajusin, etten enää muistanut vaimoni ääntä, menetys tuntui musertavalta. Ja samalla olin häpeissäni.

”Pyytäkää vain, että hän veisi minut jo kotiin.”

”Missä se koti on, Derryn?”

Poliisiasemalle saapuu nainen, joka väittää olevansa David Rakerin vaimo Derryn. Mutta Davidin mukaan Derryn kuoli kahdeksan vuotta sitten. Valehteleeko nainen vai onko David menettänyt järkensä?

Nainen näyttää ja kuulostaa aivan Derryniltä, ja hän tuntuu tietävän parin avioliitosta yksityiskohtia, joita kenenkään muun ei pitäisi tietää. Onko Derryn ollutkin kaikki nämä vuodet elossa? Onko David kuvitellut kaiken, koko uransa kadonneiden etsijänä, elämänsä ja kaikki tapahtumat kahdeksan vuoden ajalta? Poliisi käskää Davidin pysyä kaukana naisesta ja tapauksesta – mutta Davidin koko maailma on kääntymässä pääläelleen, ja hänen on selvitettävä totuus.

Yhdeksäs David Raker -mysteeri vie tutun päähenkilön jälleen keskelle hyytävää vyyhtiä, joka on henkilökohtaisempi kuin koskaan ennen.

84.2
www.docendo.fi

ISBN 978-952-850-895-3



9 789528 508953



MIX
Paperi | Tukee
vastuullista metsänhoitoa
FSC® C021394